

14.6.20, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná! Haleluja. Ž 117

PÍSEŇ 161 tebe, bože, chválíme

VSTUPNÍ MODLITBA

Milý Bože, děkujeme za dnešní den, děkujeme za to, že jsme se tu mohli sejít a společně tě chválit a oslavovat. Děkujeme za to, že ti máme za co děkovat, děkujeme za všechny tvé dary, děkujeme za tvou přítomnost. Děkujeme, že jsi nám poslal svého jediného syna, který nám dal svou lásku, abychom i my mohli milovat své bližní, ale i své blízké. Děkujeme za všechny možnosti poznání, které nám dáváš k tomu, aby se i nám na tomto světě a této zemi lépe žilo. A prosíme tě, daruj nám svůj pokoj. Pokoj k tomu být tu dnes i k oslavě tvého jména, pokoj k tomu být tu spolu i mezi sebou navzájem, pokoj k tomu ničeho se nebát. Prosíme tě, zbav nás od zlého, hlavně ode všech obav a strachů, které nás každodenně obklopují a prosíme tě za radost, ať se umíme a dovedeme jeden na druhého usmát, ať je nám spolu dobře. A prosíme tě, požehnej i našemu dnešnímu shromáždění. Amen.

1. ČTENÍ Ex 34, 4-7

PÍSEŇ 192 dobře staví,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty jsi za námi přišel, abys nám ukázal moc a slávu toho, který tě sem poslal. Přišel jsi za námi, abys nám dal poznat, že tu nejsme jen my sami, ale i někdo další a jiný.

Proto tě prosíme, buď se všemi, kdo jsou sami, buď a zůstávej se všemi, kteří k sobě nikoho nemají, dej jim nalézt svou lásku a svůj pokoj a Boží blízkost přímo u tebe.

A prosíme tě za všechny rodiny, co jsou kolem nás, za jejich soužití, za jejich vzájemnou blízkost, za jejich společnou radost.

Prosíme tě i za nás za všechny, dej nám dostatek odvahy být i tady spolu, dej nám svůj pokoj a svou milost, abychom i my mohli být tu nejen v radosti, ale i ve vzájemném pokoji a milosti.

Prosíme tě za všechny naše sbory, ať láska přemáhá vzájemnou nevěravost a spory o to, kdo má pravdu a naděje ať vítězí nade všemi obavami a strachy, co s námi bude.

A prosíme tě za hledání té skutečné pravdy a moudrosti, za to, abys nás při všech našich každodenních rozhodování při zdravém rozumu zachováti ráčil.

A všechny své skryté modlitby nyní vkládáme do společné:

POSLÁNÍ Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. Fp 2, 9-11

POŽEHNÁNÍ Hospodin ti požehnej a ochraňuj tě, Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv, Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 5, 41-47

Nečekám slávu od lidí. Ale o vás jsem se přesvědčil, že v sobě nemáte lásku k Bohu. Přišel jsem ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mne. Kdyby přišel někdo ve svém vlastním jménu, toho přijmete. Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vašim žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“

Milí přátelé v Kristu,

od lidí se toho obvykle moc nedočkáme. Často ani vděčnost, natož chválu a už vůbec ne slávu. Ježíš ji nečekal ani od lidí, ale ani od Židů, kterým svá slova adresoval. Sláva, chvála je totiž pomíjivá, tu a tam se na chvíli objeví, ale hned zase zmizí. Všechna sláva polní tráva neříká se nadarmo. A od lidí teprve. Chválit se musíme sami, nikdo jiný to za nás neudělá. Ježíš ji od lidí taky moc nečekal, natož nějakou slávu, pro tu si musel jít jinam.

A o nás se přesvědčil, že v sobě nemáme lásku k Bohu. Říká to sice židovskému lidu, protože ti měli často raději nejrůznější předpisy a zákony než samotného Boha, ale tvrdí to proto, že sem přišel od Boha, ale nebyl tu přijat. Chvíli ho sice poslouchali, někteří i následovali, ale nakonec tu byl ukřižován, pak sice vzkříšen, ale dál

tu zůstává až ve svém Duchu. Taky byl odsud odejit poměrně brzy, už ve třiatřiceti, což už jsem překonal i já.

Ježíš i proto více spoléhá na Boha a od lidí už nic nečeká, už protože by se stejně nedočkal. A dobře dělá, Bůh je totiž věčný a všechna láska je stejně od něj, takže proč se nějak namáhat. Boží láska a jeho milost a věrnost přesahuje i všechno naše lidské chápání, takže proč se o něco podobného vůbec snažit. Ježíš navíc přichází od něj, takže u koho jiného by se jí taky moc dočkat.

Kdyby však přišel ve svém jménu, on jako pouhý člověk neboli jako kdokoli jiný, jako ten, který přichází výhradně ve svém jménu, tak by byl i přijat. Stejně jako kdokoli z nás, kdo přichází jako on sám, ve svém jménu a je tak většinou i přijat. Ježíše tak tak přijali jako člověka, ale jako pravého člověka a pravého Boha, to už byl problém. Ale je to podobné jako u lidí obecně, když se narodí nový člověk, je přijat jako jeden z nás, jako nový přírůstek do rodiny, dostane i jméno, ale jeho další cesta je už víceméně jeho vlastní, případně těch, komu tento nový život náleží. A musí nám to i stačit.

Ježíš však přichází ve jménu Božím. Jako ten, který sám sebe nijak neoslavuje, ale snad ani jiné lidi a všechnu pozornost věnuje svému Otci a našemu Pánu a Bohu. A k tomu nebo spíš k němu samému vede i svými slovy a také činy. Abychom i my hledali. Nejlépe slávu od samého Pána a Boha.

Samému Bohu sláva, neříká se nadarmo. Ježíš dokonce slávu Bohu ztotožňuje s vírou. Kdo věří, oslavuje tím i Boha, svými slovy i činy a nechá se jím vést i v jeho lásce pro všechny lid. Ale nebojte se a nebojme se, že by na nás Ježíš u svého Otce žaloval, tak hrozné to s námi ještě není, ještě máme naději. A to uloženou ještě u Mojžíše, ten nám dal kdysi dávno Zákon sepsaný přímo Hospodinem a tento první velký Boží dar se stal i předpokladem pro pozdější milost přinesenou Pánem Ježíšem a přivedenou ve svou dokonalost.

Takže hezky v klidu. U Mojžíše máme naději v podobě Zákona, u Ježíše lásku v podobě milosti a víru už musíme najít sami v sobě. Nebo spíš v někom, kdo se už vyzná. Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Už Mojžíš s tím začal, neboť psal s Bohem o Bohu a tím i o jeho přicházejícím synu. Sepsal Zákon, který později naplnila Ježíšova milost, a i Ježíš by pak byl mnohem klidnější, neboť by to bylo ještě o Mojžíšovi, takovém jeho starozákonním předchůdci. A moc dobře věděl, že to všechno u Mojžíše i začalo a jakmile by uvěřili jemu, co on napsal, už by nebyl takový problém uvěřit i jeho vlastním, tj. Ježíšovým slovům. Zatímco takhle musel přijmout, že od lidí, kteří nevěří, ale často i kteří věří, se toho mnoho nedočká a vrátit se ne snad opět přímo k Bohu, ale rozhodně do jeho blízkosti. Vrátit se tam, odkud

člověk Ježíš přišel a jako Syn Boží tam v podstatě i patřil. K Bohu samému, jemuž patří všechna moc a sláva i navěky věků.

A jak tedy poznat Boha? Láskou. To láska je nástrojem poznání. Aby člověk mohl poznat Boha i jeho Syna, má k tomu i svou lásku. Láska k Bohu rovná se sláva Bohu, rovná se láska ke Kristu, rovná se víra ve všechny tři, v Boha, v Krista, ale i v lásku. Láska je nástrojem poznání všeho, co na tomto světě máme, láska je současně cestou k tomu, co je v životě skutečně důležité a láska je i víra v to, v co skládáme i svou naději.

Takže ne miluj a dělej co chceš, i když podle někoho asi ano, ale miluj a něco ze své lásky věnuj i Bohu, neboť od lidí víš, jak to chodí, se toho často zas tolik nedočkáš. Je to jako v rodině, občas se od ní člověk musí odpoutat, aby se k ní mohl zase vrátit, občas se člověk musí odpoutat od lidí, aby se k nim mohl zase vrátit a současně zjistit, že mu u Boha bude líp. V Boží přítomnosti, v Boží lásce, ve víře i naději, že bude zase dobře.

A když, tak to máte u Mojžíše. Ten vás převedl přes úskalí otroctví i pouště a dovedl vás až do země, která už podstatě patřila jen vám. Dal vám Zákon, abyste se v té znovunabyté svobodě zase neztratili a připravil vás i na příchod toho, který vás bude mít i rád. Ježíš se na tomto světě lásky mnoho nedočkal, ale to, co nám po

sobě zanechal, je jeho bezpodmínečné milování. A současně láska Boží, která to všechno jistí.

Takže jak si s tím, člověče, poradíš? Přijmeš nebo odmítneš, uvěříš nebo neuvěříš, najdeš nebo nenajdeš.

Asi každý z nás by chtěl k sobě někoho mít. Někteří už mají, jiní už ne nebo ještě ne a jiní kráčí ještě jinými cestami. Ale tu pravou lásku by chtěl poznat asi každý, a to nejen tu lidskou, která ostatně je, jaká je, ale i tu Boží, která je věčná a dá se říct i nekonečná. Někoho k sobě mít, ať už je to člověk nebo Bůh, však znamená si ho i dostatečně vážít. Vážít si ho jako sebe. Vážít si toho, že i ten druhý, ať už je to člověk nebo Bůh, si váží i mě a má mě rád. A to není snadné. Hranice mezi láskou ve vztahu a mimo něj bývá tenká. Ale to podstatné, co nás i Ježíš svými slovy učí, je věřit, že i ten druhý mě má rád. Není to snadné, ale všechno jde, když se chce.

A jak to máte vy? Věříte nebo i milujete? Milujete nebo i věříte? A co když to jde současně, věřit i milovat, to bychom si asi přáli všichni, aby se to tak krásně propojilo a naše víra i láska se dostala i do celé společnosti. Aby to nebylo jen na nás nebo o nás, ale i o všech, kdo na to stále čekají.

Neboť ta pravá láska, ta Boží láska, to není oslava sebe navzájem, ale skutečným vztahem, jaký k nám však může mít jen ten, kdo přichází i v jiném jménu a který nás nevede jen k našim rodi-

nám, ale i k širšímu celku, a tím může být i kdokoli z nás. A všechny obavy a strachy hodte za hlavu. Bůh je tu spolu s námi.

PÍSEŇ 158 samému bohu sláva